

VII.

DYNAMIKA KOMUNITY

Duševní partneri (spřízněné duše)

Mezi prvním a druhým poradním shromážděním nastává období duševní obnovy. Nežli dojde k reinkarnaci, vyvíjíme se jako éterické bytosti spolu s ostatními dušemi v mentální sféře duchovního světa. Zatímco naše vnitřní existence je zcela individuální, podstatnou část našeho života mezi inkarnacemi věnujeme rozvíjení empatických vztahů s ostatními dušemi, a náš vývoj je tedy kolektivním procesem. Tato kolektivnost se částečně projevuje blízkostí, kterou pocítíme vůči ostatním duším v hmotné realitě na Zemi. V průběhu reinkarnace je tato spřízněnost, kterou jedna duše cítí k druhé v duchovním prostředí, těžce zkoušena karmickými námitkami našeho hostitelského těla. Přerušení této blažené duchovní existence je jedním z prostředků, kterými duchovní učitelé rozšiřují naše vědomí.

Vyslechl jsem mnoho překvapujících milostných příběhů z minulých životů o blízkých duších, které putovaly napříč časem a prostorem, aby se ještě jednou setkaly. Zde je několik příkladů:

Tam, kde láska byla trýzněna: v době kamenné si chlípny kmenový náčelník pravidelně bral klientovu družku a poté ji opět vracel.

Tam, kde láska byla odepřena: otrokyně ve starém Ří-mě, která podávala jídlo gladiátorům, se do jednoho

z nich zamilovala. Noc předtím, než byl onen bojovník zabit v aréně, řekl mé klientce, že ji bude nadosmrti milovat.

Tam, kde láska byla krutá: pomocník ve stáji byl ve středověku zbičován k smrti v hradní kobce šlechticem, který nachytil svou dceru a mého klienta na místě jejich tajných schůzek.

Tam, kde láska byla hrdinná: před třemi sty lety se jeden polynéský ženich utopil poté, co jen několik hodin po svatbě zachránil své družce – mé klientce – život v momentě, kdy jejich kanoi zastihla náhlá bouře.

Tam, kde láska byla smrtící: můj klient, jeden ženatý muž z Německa osmnáctého století, v záchvatu žárlivosti pobodal svou ženu kvůli údajnému milostnému poměru. Křivě obviněna místními pomluvami zemřela se slovy, že milovala jen jeho.

Tam, kde láska nebyla odpuštěna: veterán navracející se z občanské války zjistil, že si jeho žena, má klientka, vzala jeho bratra rok poté, co byl oficiálně prohlášen za mrtvého.

Všechny páry, o kterých jsem se zmínil, spolu dnes šťastně žijí. Strasti prožité v každém z minulých životů je připravily na ty budoucí a upevnily pouta jejich duchovní náklonnosti. Návrat do minulého života přináší zajímavé informace o sblížení, ale klienti získají mnohem více poznatků o svých vztazích v době, kdy mezi životy přebývají v duchovním světě.

Je mnoho zkoušek, které láska musí podstoupit. Životy prožité dlouze a šťastně po boku duchovního partnera se střídají se životy, v nichž jsme vztah sami zničili nebo jej svými skutky vůči nám zničil náš duchovní partner. V případě složitých soužití duchovních partnerů stojí lásce v cestě něco, co ji znemožňuje přijmout. Soužití s duchovním partnerem může přinést radost i bolest, ale v obou případech se můžeme poučit. Vždy totiž existují nějaké karmické důvody pro závažné události související se vztahy v našich životech.

Měl jsem klientku, jmenovala se Valerie, která před dvěma sty lety žila jako krásná žena v Číně. V daném životě odmítla svého hlavního duchovního partnera, muže, na kterém jí nejvíce záleželo, protože se s ním přel a odmítal podporovat její ješitnost, zatímco ostatní tak činili. „Kromě toho,“ řekla mi Valerie v hypnotickém stavu, „byl tak neohrabaný a vypadal tak hrubě, že jsem z obavy, co tomu řeknou ostatní, nechtěla, aby mě s ním někdo spatřil. Z uražené pýchy a jemu natruc jsem se provdala za pohledného muže, který vyhověl všem mým rozmarům. Ztratila jsem štěstí, které jsem mohla mít.“

V dalším životě, v Americe devatenáctého století, byla Valerie dcerou náčelníka Čerokézů, který ji přinutil vzít si syna jiného indiánského náčelníka jako jednu z podmínek dohody. Tento muž ji fyzicky odpuzoval, a když splnila otcovo přání, učinil jí ze života peklo. Bojovník, kterého milovala ve vlastním kmeni, byl onen odmítnutý duchovní partner z jejího života v Číně. Poté, co jako Indiánka zemřela a navrátila se do duchovního světa, mi Valerie řekla:

„Má láska a já jsme mohli utéci společně. Kromě velkého nebezpečí, které tento čin představoval, tu bylo ještě něco uvnitř mě, co mi říkalo, že musím podstoupit to, co můj otec započal. Teď si uvědomuji, že to byla zkouška. Jsme schopni těžce ublížit osobě, která nás miluje, ale i sami sobě. Život čerokézské ženy mi měl připomenout pýchu a ješitnost, kterými jsem se vyznačovala za života v Číně.“

Soužití s „nesprávnou“ osobou po nějakou dobu našeho života není ztraceným časem. Tento vztah byl pravděpodobně již předem naplánován. Ve skutečnosti můžete tutéž duši opět spatřit v duchovním světě v jiném světle. To je případ muže, kterého si byl můj subjekt nucen vzít, když byl indiánskou ženou. Jeho duše patří do skupiny sousedící s Valeriinou vlastní skupinou. Duše obou mužů, které Valerie milovala ve svých dvou minulých životech, se s ní

opět spojila ve dvacátém století v podobě jejího manžela. Měl bych dodat, že Linda, která je dnes Valeriinou nejlepší přítelkyní a členem stejné duševní skupiny, byla nakonec družkou bojovníka, kterého Valerie jako čerokíská indiánka milovala. Po naší schůzce mi Valerie s úsměvem řekla: „Teď už vím, proč jsem se vždy cítila trochu nesvá, když jsem viděla Lindu v blízkosti svého muže.“

Než budu pokračovat dále, bude dobré, když se pozastavíme nad některými následky, které magickou zkušenost setkání s duchovními partnery doprovázejí. Když poprvé usedám se svým klientem a navazuji kontakt, ptám se ho na dřívější a současné vztahy, které jsou v jeho životě významné. Takto se seznámím s obsazením postav, jež vystupují ve scénách jeho běžného života. Vzhledem k tomu, že budu v průběhu hypnózy sledovat toto představení z první řady, chci mít „divadelní program“.

Ve stavu hlubokého transu si můžeme ujasnit mnohé vztahy mezi dušemi. V klientově podání mohou lidé zastávat roli milenců, oddaných přátel a příbuzných, učitelů nebo společníků. Naše vztahy s lidmi mají v životě mnoho forem a obvykle se týkají duší z jiných skupin stejně tak jako z našich vlastních. Často mají klienti silné nutkání identifikovat tyto vztahy mezi dušemi v běžném životě, přestože většina již má jasnou představu, o koho se jedná.

Obecně vzato, láska je projevem něžnosti, která může mít v životě mnoho podob. Mezi duševními partnery vždy existuje jisté mentální spojení bez ohledu na to, jakou roli partner sehrává. V každém životě se s lidmi spojujeme na mnoha úrovních, abychom získali více karmických lekcí. Když v přátelství přeskočí jiskra, je z něj láska, ale hluboká láska bez trvalého přátelství vzkvétat nemůže. V tom se liší od vzplanutí, které je povrchní a ve kterém jsme zmítáni pochybnostmi, zda-li má takovéto spojení nějaký reálný smysl. Bez víry důvěrný vztah strádá a láska nemůže vzkvétat. Pokud milujeme, přijímáme všechny ne-

dokonalosti svých partnerů. Pravá láska vás činí lepšími, než jakými byste bez milované osoby v životě byli.

Lidé často zaměňují lásku a štěstí. Přitom štěstí je stavem mysli, který si sami vytváříme, a není závislé na nikom jiném. Nejzdravější podobu lásky představuje stav, kdy se sami cítíte v pohodě, a předáváte-li svou lásku někomu jinému, děláte tak zcela nesobecky. Láska si žádá obětavost a neustálou péči. Mnozí z mých rozvedených klientů zjistili, že jejich první lásky byly jejich nejdůležitějšími duševními partnery. Vztah by jim býval fungoval, kdyby se oba více snažili.

Na druhou stranu je možné, že existují důvody, proč svého primárního partnera nepotkáme v životě až později. Duchovní partneři se od sebe čas od času na jeden či dva životy oddělí a vůbec se nesetkají. „Já a můj duchovní partner jsme se na sobě stávali příliš závislími, potřebovali jsme se na chvíli rozvíjet sami.“ Takovýto výrok často slyším, když se partneři rozdělí. Každé období na Zemi je jiné v závislosti na vztahu a zkušenostech, které se svým duševním partnerem prožijeme. Přesto jsou všechny životy vystavěny na životech předešlých.

Velmi poučné jsou pro nás vztahy, které byly rozvráceny. Důležité je, abychom v životě postupovali dál. Někteří klienti mi před svým sezením řeknou, že se jim zřejmě pravá láska vyhýbá. Po sezení však obvykle pochopí příčiny tohoto stavu. Pokud pravá láska nepřichází, osvobodte se poznáním, že jste zde, abyste získali jiné poznatky. Mylně pokládáme lidi, kteří si zvolili život v samotě, za osamělé. Obvykle vedou plnohodnotný život plný klidu, rozjímání a tvořivosti. Spojit se s někým, ke komu nic necítíte, jen proto, abyste nebyli sami, vyvolává větší pocity osamocení než samota. Jak se zpívá v jedné písni: „Zamilovat se do lásky znamená podlehnout klamu.“ Tento druh lásky je jen představou, neboť je veden nutkáním získat lásku za každou cenu. Jestliže se má váš duševní partner obje-

vit, vstoupí obvykle do vašeho života, když to nejméně očekáváte.

Po mnohaletém setkávání se s dušemi v duchovním světě jsem přišel na způsob, jak duševní partnery klasifikovat. Zjistil jsem, že duše lze rozdělit do tří skupin, a to podle typu vztahu, který k nám v životě měli. Do těchto tří skupin nejsou zahrnuti naši průvodci ani bytosti, které přišly z těch oblastí duchovního světa, jež jsou nám vzdáleny.

Primární duševní partneři

Primární nebo nejdůležitější duševní partner v našem životě často vystupuje jako důvěrný partner, například jako náš manžel či manželka, bratr nebo sestra, nejlepší přítel, případně i rodič. Nikdo jiný pro nás není důležitější než hlavní duševní partner, a když mé subjekty popisují svůj život po boku těchto duší, které jsou jejich partnery, většina říká, že je jejich život nad míru obohacován. Pro duše je jednou z největších motivací k inkarnaci možnost projevit se ve fyzické podobě. Toto je zvláště lákavé pro primární duševní partnery. V případě, že se jedná o zkušenější duše, mohou si pro každý život společně měnit pohlaví. Průměrná duše si asi v 75 % případů obvykle volí jedno pohlaví častěji než druhé.

Primární duševní partner by neměl být zaměňován s pojmem pro hlavní klasifikační skupinu, ve které na sebe mnohé duše vzájemně působí jako společníci. Lidé užívají termínu „*pravý duševní partner*“ pro označení svého primárního duševního partnera, což je v pořádku, za předpokladu, že tím nenaznačujeme, že ostatní duševní společníci jsou něco méně „*praví*“. Spory, které se mezi mými kolegy ohledně těchto termínů vedou, jsou spíše symbolického než doslovného rázu, mně však v souvislosti s pro-blematikou primárních duševních partnerů dělá starosti něco jiného.

Na přednáškových zájezdech se mě posluchači ptají, nakolik líčení o primárních duševních partnerech a výroky

o duševní dualitě souvisejí s teorií duševních dvojčat. Má odpověď je, že nesouvisejí. Popsal jsem, že jsme schopni rozdělit svou duševní energii, abychom mohli vést dva paralelní životy, ačkoliv je pravdou, že u většiny duší se tento typ nabývání vědomostí neseskává s přílišným nadšením. Také jsem tvrdil, že nám dělení při reinkarnaci umožňuje zanechat v duchovním světě část energie, která je naší přesnou kopií. Činí tak téměř všechny duše a je to projev duševní duality. Mé poznatky o vztazích mezi primárními duševními partnery a schopnost duší dělit se nijak nesouvisejí s teorií duševních dvojčat. Je to sice jen mé tvrzení, ale abych byl upřímný, po dobu svého bádání jsem zatím nenarazil na jediný důkaz, který by teorii duševních dvojčat potvrzoval.

Podle toho, jak chápu teorii duševních dvojčat já, jste byli vy a vaše dvojče stvořeni z jednoho energetického vejce ve stejný moment a poté rozdělení, přičemž se se svým dvojčetem – pravým duševním partnerem – opět spojíte až na konci svých karmických reinkarnací. Pamatuji si na klienty, jako např. u dvacátého šestého případu, kteří tvrdili, že v momentě zrození není žádná duše stejná. Každé energetické seskupení je jedinečné a stvořené jako svobodná entita. Na teorii duševních dvojčat se mi zdá zcela nelogické tvrzení, že máme primárního duševního partnera, s nímž nemůžeme podstupovat karmické lekce směřující k dosažení stavu dokonalosti. Primární nebo praví duševní partneři jsou tu od toho, aby jeden druhému pomohli dosáhnout cíle; nejsou dvojčaty nás samotných.

Duševní společníci

Náš primární duševní partner je naším věčným partnerem, ale ve vlastní duševní skupině máme ještě jiné duše, které můžeme nazvat duševními partnery. V podstatě se jedná o naše duševní společníky. Tyto duše mají, jak dokládají příběhy mých klientů, rozdílný charakter

a nejrůznější talenty, kterými se navzájem doplňují. V této skupině obvykle existuje vnitřní okruh lidí, kteří jsou nám obzvláště blízcí a se kterými si navzájem poskytujeme důležitou oporu. Jejich počet se liší, ale obvykle mívá klient ve svém vnitřním okruhu tak tři až pět duší.

Přestože duševní partneři začali s vývojem v duševní skupině společně, tempo jejich vývoje je různé. Důvodem je rozdílné úsilí a motivace, stejně jako talent. Každá z duší má jisté přednosti, kterých mohou jejich společníci v průběhu skupinových reinkarnací využít. Časem se skupina zmenšuje, protože mnohé duše odcházejí do specializovaných skupin, to však neznamená, že ztrácejí kontakt s ostatními.

Přidružené duše

Toto označení duší se vztahuje na členy sekundárních skupin, které se sice nacházejí mimo naši vlastní primární skupinu, avšak ve stejném hlavním duševním okolí. Jak jsem se zmínil v kapitole V pod obrázkem 1, sekundární skupiny okolo naší primární skupiny mohou zahrnovat tisíce i více duší. Mnohé z těchto skupin pracují ve vedlejších třídách. Ale i v jiných skupinách existují přidružené duše, které byly vybrány, aby s námi pracovaly, a s nimiž se ještě v mnoha životech setkáme, zatímco jiné nám zkříží cestu jen na chvíli. Poměrně často pocházejí z jedné z těchto vedlejších klasifikačních skupin naši rodiče.

Na bázi vzájemných vztahů v duchovním světě a kontaktu během fyzické reinkarnace mohou duše jedné klasifikační skupiny navázat malé nebo vůbec žádné přátelství s dušemi ze sekundárních skupin. Obecně vzato jsou všechny duše ze sekundárních skupin jistým způsobem přidružené, nicméně mí klienti je za duševní partnery nepovažují. Přestože se nejedná o opravdové duševní společníky, představují širokou skupinu lidí, kteří jsou připraveni zhostit se potřebné role, budou-li si to naši „režiséři“ v budoucích

životech přát. Přidružená duše může mít specifický význam, kterého je zapotřebí, aby v našem došlo životě ke karmické lekci. Často se inkarnují jako lidé, kteří vnášejí do vašeho přátelství silnou pozitivní či negativní energii. Rozhodnutí o přijetí určitých rolí závisí na předběžné dohodě všech zúčastněných stran a jejich příslušných učitelů s ohledem na výhody a nevýhody, které svým hercům přinesou.

Taková role může být i velmi krátká. Čtenářům se možná vybavila příhoda z autobusové zastávky, o které mi vyprávěl subjekt ve třicátém devátém případě. Pomoc poskytnutá oné ženě byla v tomto případě spíše spontánním činem a mám pocit, že subjekt spadal zřejmě do skupiny nepřidružených duší. Budu teď citovat příklad krátkého pozitivního setkání, které mi vyprávěl subjekt, jenž se s takovou typickou přidruženou duší setkal:

„Poté, co mě vyhodili z práce, jsem se úplně zničený procházel po pláži. Náhle se přede mnou objevil muž a z ničeho nic jsme se spolu dali do řeči. Neznal jsem ho a bylo mi jasné, že už ho v tomto životě víckrát neuvidím. Toho odpoledne ke mně ale s klidem přistoupil a bavili jsme se. Cítil jsem, jak tomuto neznámému muži otevírám své srdce. Uklidnil mě a osvětlil mi mou situaci. Po hodině byl zase pryč. Nyní vím, že to byl známý z jiné skupiny z duševního světa. Nebyla to náhoda, že jsme na sebe ten den narazili. Byl mi seslán.“

Nejsilnější vztahy ale přece jen prožíváme s duševními partnery. Zatímco jsem pracoval na této knize, přišlo za mnou mnoho lidí s prosbou, abych jim podal detailní svědectví o lásce mezi primárními duševními partnery. Má romantická duše nedokázala této žádosti odolat.